

Frihed til til enhver Tid at gjøre dette Skridt. — Den anden Aare, der er bleven fremført imod de Krav, som vare stillede fra en Del af Folkethingets Side, er den, som blev fremført af den nuværende høitærede Justitsminister i forrige Samling, idet han i en Strid med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) opstillede den Sætning, at Finansloven ikke var bindende Lov i den Betydning som enhver anden Lov, men at det vilde komme an paa visse Forudsætninger og en loyal Opfyldelse af visse Forudsætninger mellem Regjeringen og Repræsentationen, om en saadan Bestemmelse i Finansloven skulde være bindende eller ikke. Dette er en Aare, jeg ikke kan godkjenne, og som ogsaa blev indbragt fra flere forskjellige Sider, da den fremkom, men det er disse Grundsætninger, som have bevirket, at man ikke har kunnet faae sat igjennem at faae de Indtægter og Udgifter optagne, som vi have fordret i en Række af Aar. Smød den Betragtning, som fra disse Herrens Side er bleven gjort gjældende, have vi Andre sat den Betragtning, at under en Forfatning, hvorefter der er to Afdelinger i Repræsentationen, af hvilke den ene er valgt af hele Folket, medens den anden væsentlig er valgt af privilegerede Valgere, bør den af hele Folket valgte Del af Repræsentationen have overveiende Indflydelse paa Statshusholdningen; men dersom det skal kunne opfyldes, er det nødvendigt, at Finansloven for sit Aars Vedkommende behersker alle andre Love af finansiel Betydning, thi hvis dette ikke gjælder, er det den af de privilegerede Valgere valgte Del, som har det i sin Magt at forstyrre den Ordning af Statshusholdningen, som af den af hele Folket valgte Del af Repræsentationen godkjendes som nødvendig Forbring i Diebliffet. Det er min og Heres Overbevisning, at, dersom der ikke kan tilveiebringes en saadan Ordning som af mig nævnt, saa er der ikke nogen Mulighed for en rolig Udvikling under den Forfatning, vi nu have; thi det maa erindres, at der i den findes 2 Afdelinger af Repræsentationen, hvoraf den ene er valgt af en liden Del af Befolkningen og af Kongen — naar man nemlig ser hen til Flertallet af Medlemmerne — og at der ikke er givet noget Middel til Overenskomst mellem det Thing, som jeg nu nævnte, og den af hele Folket valgte Del af Repræsentationen. Der var en Forfatning, som ikke fik stor Gylldighed, nemlig Forfatningen af 18de November 1863; deri var der dog paavist et rigtignok efter min Mening aldeles fordømmeligt Middel til Overenskomst, idet der kunde finde en Sammentræden Sted af et stort Udvalg fra de 2 Things Side; men her er intet saadant. Det er en Selvsølge, at jeg ikke ønsker, at der skal tilveiebringes noget Saadant; naar man skal have Lokammersystemet, tror jeg, man maa lade det gjælde til sin yderste Konsekvens og ikke have denne Mellemting mellem Cetsammersystemet og Lokammersystemet. Det vil ogsaa erindres fra

Forhandlingerne om den oprindelige Grundlov, at der forelaa et Forslag, som gik ud paa, at Finansloven skulde behandles i et Udvalg fra begge Thing, før den blev forelagt til Behandling i de forskjellige Thing; men dette Forslag blev forkastet. Den nuværende Finansminister var blandt dem, der sympathiserede med denne Ordning, men Forslaget gik som sagt ikke igjennem, og vi fik Lokammersystemet i dets Stenhed. Man har nu, som jeg før nævnte, stridt om disse forskellige Poster i længere Tid, men man har alligevel set, at selv om der har været forelagt Forslag af indgribende Betydning fra Regjeringens Side, og de bleve forkastede, er Regjeringen lige godt vedbleven at regjere. Jeg kommer derved til en Udtalelse, som jævnlig har været hørt og ligesom godkendt i længere Tid; det er ogsaa med Rette, tror jeg, at man, naar man indskrænker Paastanden til en vis Tid, kan fremsætte den. Det er blevet sagt, at Forholdene i Danmark vare saadanne, at man ikke kunde have nogen parlamentarisk Regjering. Saalænge vi stode i Forbindelse med Hertugdømmerne, og saalænge vi havde et fælles Geheimeraad for de forskjellige Landsdele, hvori Kongerigets særlige Ministre indtraadte, og altsaa vare solidarisk ansvarlige dermed, saalænge var det naturligt, at Regjeringens Ansvarlighed over for Rigsdagen høilig maatte svækkes. Naar vi dernæst se hen til de yderst vanskelige Forhold, hvorunder Staten i den Tid var stillet, vil det forstaas, at man, selv om man ikke anerkjendte, at Regjeringen havde Ret til at overse disse Krav, dog ikke vilde gaa den til Livs, om jeg saa maa sige, af forskellige Hensyn, og navnlig fordi man ikke vilde svække Regjeringen i en Tid, da det var nødvendigt for den at have den størst mulige Kraft over for Udlandet og Forviklingerne med de andre Landsdele. Gaa vi imidlertid nu et Skridt videre og spørge: Er det da Noget, der skal gjælde i al Fremtid, kunne vi da aldrig faae en parlamentarisk Regjering i Danmark, saa vil jeg, dersom dette besvares bekræftende, sige, at det forekommer mig, at vi heller ikke burde have nogen Folkerepresentation, thi hvad er dog mere ydmygende for en Folkerepresentation end at høre, at den er af den Beflækkethed, at det ikke er muligt for en Regjering at støtte sig til den? Jeg forstaar nemlig ved en parlamentarisk Regjering en Regjering, der ikke kan vedblive at bestaa, naar den ikke kan regjere i Overensstemmelse med Folkerepresentationen. Der er jo den Vanskelighed i det nuværende Diebliff, at vi have to Thing med grundforskjellige Anskuelser om mange af de vigtigste Punkter, og at det altsaa vil være yderst vanskeligt for Regjeringen at styre Anliggenderne ligeoverfor disse grundforskjellige Anskuelser, idet de to Things Samstemning maa til for at tilveiebringe en Lov. Landsthinget maa efter min Mening af Hensyn hertil godvillig indtage en anden Stilling ligeoverfor Finansloven end den strengt taget grundlov-